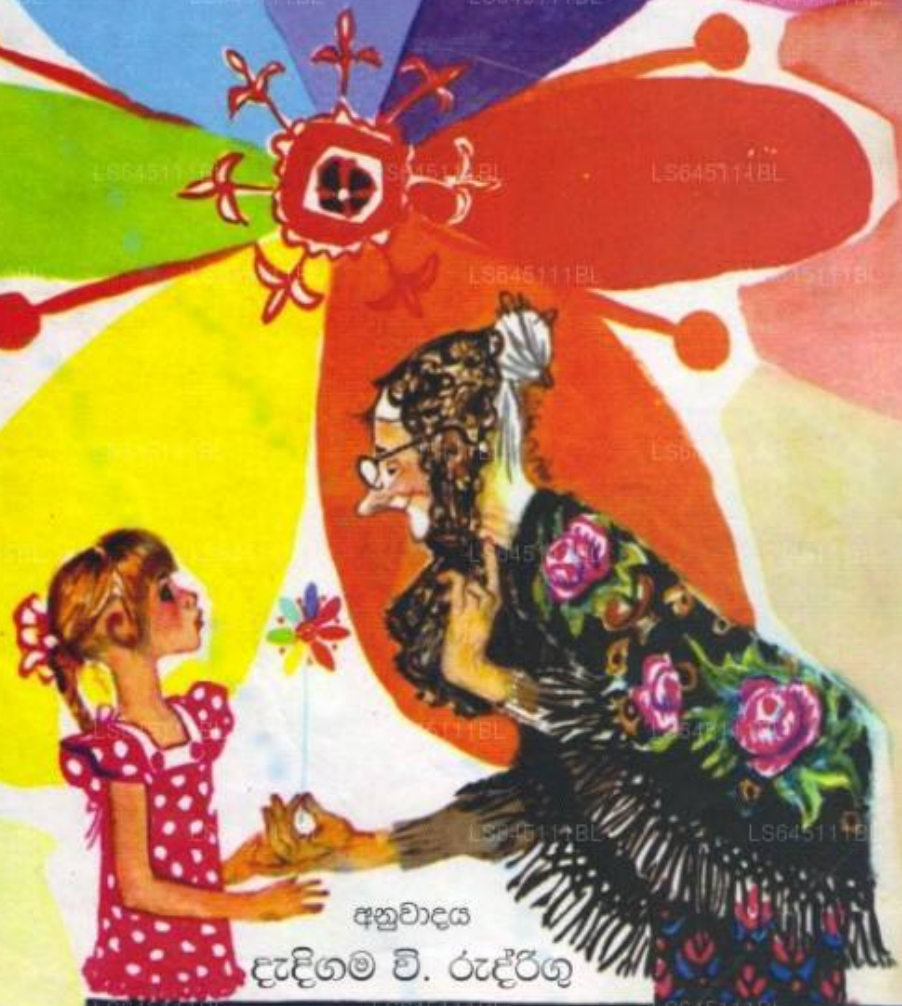

වලෙන්ගින්න කතායෙව්

හත්පෙති මල

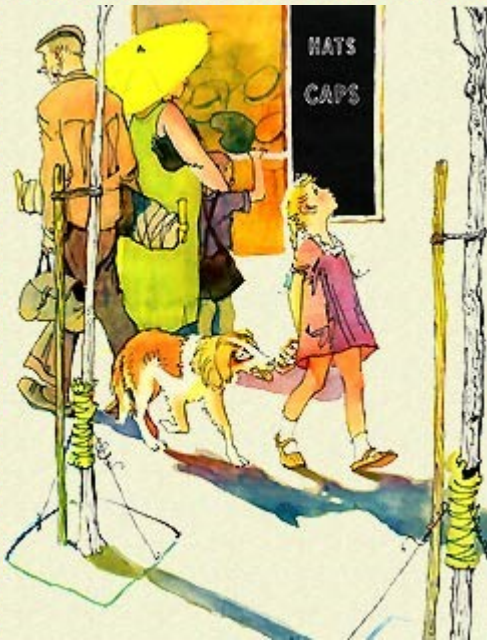
අනුවාදය

දැඩිගම වි. රාජ්‍යරාජ

පුංචි ගැනු ලමයෙක් හිටියා. එයාගේ නම ශේන්යා. දවසක් අම්මා ඇය පාන් වළලු ගේන්න කඩේට යැව්වා. ශේන්යා ගන්නා පාන් වළලු හතක්. සුවඳ පාන් වළලු දෙකක් තාත්තාට, පොපි ඇට ආපු දෙකක් අම්මාට, සිහි දමාපු දෙකක් තමාට, රෝස පාට පුංචි එකක් පාවිලින් මල්ලිට.

ඉතින් ශේන්යා පාන් වළලු එල්ලාගෙන ගෙදර යනවා. ඇය යන්නේ වට පිට බලමින්. පාර දෙපැත්තේ තිබෙන දැන්වීම් කියවමින්. මේ අතරතුරේ එක් නාඳනන බල්ලෙක් ඇය පස්සෙන් එන්න පටන් ගන්නා. උග් ඔක්කොම පාන් වළලු එකින් එක කෑවා. ශේන්යාගේ අතට සැහැල්ලුවක් දැනුණා. ආපසු හැරලා බැලින්නම් පමාවෙලා වැඩියි. බල්ලා අන්තිම රෝස පාට පාන් වළලුවත් අරගෙන කනවා.

“අයියෝ.... මෙහෙම නපුරු බල්ලෙක්....” ශේන්යා කෑ ගහල උච අල්ලන්න දිව්වා. ඇය දිව්වා.... දිව්වා.... බල්ලා අල්ලාගන්න බැර වුණා. ශේන්යා බය වෙලා අඬන්න ලැස්ති වුණා. එක පාරටම කොහෙන්දෝ ආවිච් කෙනෙක් ආවා.

“ළමයෝ.... ළමයෝ මොකද උඹ අඬන්නේ?” ශේන්යා ආවිච් ඔක්කොම විස්තර කිව්වා. ආවිච් ශේන්යා ගැන දුක හිතුණා. ආවිච් ශේන්යා තමන්ගේ මල් වත්තට එක්කගෙන ගිහිල්ලා මෙහෙම කිව්වා.

“කමක් නෑ... අඬන්න එපා... මම උඹට පිහිට වෙන්නම්...මගේ මල් වත්තේ මලක් පිපිලා තියෙනවා. ඒ

මලට කියන්න ‘හත්පෙති මල’ කියලා. ඒ මලට උඹට ඕන ඔක්කොම කරන්න පුළුවන්. උඹ පාලේ යනකොට වටපිට බැලුවා වුණත් හොඳ ළමයෙක් බව මම දන්නවා. මම උඹට හත්පෙති මල තෑගි කරන්නම්. ඒක ඔක්කොම කර දෙනවා”

තින් මෙහෙම කියලා ආවිච් මල් පාත්තියකින් ලස්සන මලක් කඩලා ශේන්යාට දුන්නා. ඒ මලේ කහ, රතු, තද නිල්, කොළ, තැඹිලි, ලා නිල් පෙති හතක් තිබුණා.

“මේ මල සාමාන්‍ය එකක් නොවෙයි” ආවිච් කීවා. “උඹට ඕනෑ දෙයක් කර දෙනවා. මල් පෙත්තක් කඩලා විසි කරලා මෙහෙම කියන එක විතරයි...”

මල් පෙත්තේ මල් පෙත්තේ
උතුරු දෙසට දකුණු දෙසට
බටහිරටත් නැගෙනහිරටත්
ඉඟිල ඉඟිල මෙහෙම දෙසට
කැරකිලා ඇවිත් බිමට
මා කියන දේ කරදෙන් මට

ඉතින් මෙහෙම කියලා මේ මේ දේ මට කරදෙන් කියන්න. එතකොට හරියටම කර දෙනවා”
ශේන්සා බොහෝම විහින විදියට ස්තුති කරලා ගේට්ටුවෙන් එළියට ගියාට පසුවයි මතක් වුණේ ගෙදරට යන්න පාර දන්නේ නැති බව. මල් වත්තත් ආවිචිත් පේන්න නැහැ.

ශේන්සා හනික කහ පාට මල් පෙත්ත කඩලා එය විසි කරලා ආවිචි කී කවිය ගායනා කර කීවා.
“පාන් වළලුත් එක්ක මා ගෙදර ඉන්න ඕනෑ”

ඇයට මෙය කියලා ඉවර කරන්න ලැබුණේ නැහැ. ඒ මොහොතේම ඇය පාන් වළලුත් එක්ක ගෙදර. ශේන්සා පාන් වළලු අම්මට දිලා මෙහෙම හිතනවා.
“මේක හරිම පුදුම මලක්. හොඳම ලස්සන මල් පෝච්චියේ මේ මල තියෙන්න ඕනෑ” ඇෂ රාක්කය උඩම තට්ටුවේ තියෙන මල් පෝච්චිය ගන්න පුටුවක් උඩට නැගුණා. පතේලය ලගින් කාක්කො රංවුවක් ඉඟිලගෙන යනවා. කාක්කො හත්දෙනෙක්ද අටදෙනෙක්ද කියලා හරියටම දැනගන්න ශේන්සාට ඕනෑ කලා. ඇෂ ඇඟිල්ලක් දික් කරලා ගනින්න පටන් ගත්තා. දඩාස්... මල් පෝච්චිය බිමට වැටුණා.

“උඹ ආයෙමත් මොකක්ද බිත්දා නේද?” අම්මා කුස්සියේ ඉඳලා කෑ ගැහුවා.

“නෑ.... නෑ.... අම්මා මුකුත් බිත්දේ නෑ”

ශේන්සා හතික රතු මල් පෙත්ත කඩලා “මල් පෙත්තේ... මල් පෙත්තේ...” කවිය ගායනා කර “අම්මගේ මල් පෝච්චිය තිබුණා විදියට හැදෙන්න ඕනෑ” කීවා. එතකොටම කැඩුණු බිඳුණු කෑලි ඔක්කොම එකට එකතු වෙලා මල් පෝච්චිය තිබුණු විදියටම හැදුණා.

ශේන්සා මිදුලට ආවා. මිදුලේ පිරිමි ළමයි කට්ටියක් සෙල්ලම් කරනවා. “අනේ මාවත් ඔය ගොල්ලන්ගේ සෙල්ලමට ගන්න”

“අපි උතුරේ කෙළවරේ සෙල්ලම් කරනවා... අපි ඒ සෙල්ලමට ගෙනු ළමයින්ව ගන්නෙ නෑ”

“මට ඔය ගොල්ලො නැකුව.... මම යනවා උතුරු කෙළවරට” ශේන්සා ගේට්ටුවට මුවා වෙලා හත්පෙති මල අරගෙන තද නිල් පාට පෙත්ත කඩලා “මල් පෙත්තේ... මල් පෙත්තේ...” කවිය ගායනා කළා. “දැන් මාව උතුරු කෙළවරට ගෙනියන්න ඕනෑ” එකපාරටම හුළං හැමුවා. ඉර නොපෙනී ගියා. හයානක විදියට අඳුරු වුණා. ඇගේ පා යට පොළව බඹරයක් වගේ කරකැවුණා. උතුරු කෙළවරේ ඇයට ලොකු තනිකමක් දැනුණා.

“අයියෝ.... අම්මා.... සීතලයි” ශේන්සා කෑ ගහන්න පටන් ගත්තා. කඳුළු මිදිලා අයියේ වගේ නහයෙන් එල්ලුණා.

අයියේ කඳවලින් සුදු වලස්සු හත්දෙනෙක් ශේන්සා ළඟට එනවා.

ඔක්කොම එක වගේ හයානකයි. ශේන්සා නොදටම බය වෙලා හත් පෙති මලේ කොළ පාට පෙත්ත කඩලා විසි කරලා පුළුවන් හයියෙන් “මල් පෙත්තේ... මල් පෙත්තේ...” කවිය ගායනා කළා.

“ආයෙමත් මා අපේ මිදුලට ගෙනියන්න ඕනෑ”
කියන කොටම ඇ මිදුලේ.

පිරිමි ළමයි ඇය දිහා බලලා හිනා වෙනවා. ශේන්සාට තරහා ගියා. ඇ පිරිමි ළමයින්
සමග සෙල්ලම් නොකරන්න තීරණය කරලා වෙන මිදුලකට ගියා. ගැණු ළමයින් එක්ක සෙල්ලම් කරන්න.

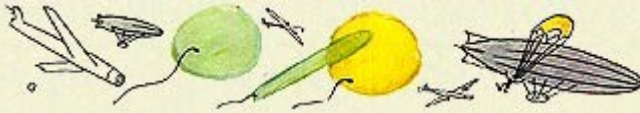
ගිහින් බැලින්නම් ගැණු ළමයින් ගාව තියෙනවා
නොයෙක් නොයෙක් ජාතියේ සෙල්ලම් බඩු. එක්කෙනෙක්
ළඟ පුංචි කරත්තයක්, තව කෙනෙක් ළඟ රෝද තුනේ
බයිසිකලයක්, තව කෙනෙක් ළඟ තොප්පියකුයි
සපන්තුයි අන්දපු කතා කරන ලොකු බෝතික්කෙක්,
ශේන්සාට කණගාටු හිතුණා.

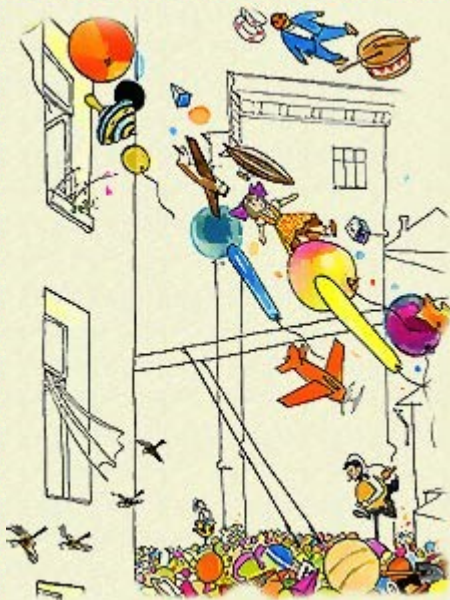

“හොඳයි ඔයගොල්ලන්ට මම පෙන්වන්නම් කාටද සෙල්ලම් බඩු තියෙන්නේ කියලා”
හත්පෙති මල් තැඹිලි පාට මල් පෙත්ත කඩලා ඇ කවිය කිව්වා.
“මේ ලෝකෙ තිබෙන ඔක්කොම සෙල්ලම් බඩු මට ලැබෙන්න ඕනෑ”

ඒ මොහොතේ ම හැම පැත්තෙන් ම ශේන්සා ළගට සෙල්ලම් බඩු ගලා එන්න පටන් ගත්තා.

හැම පාරකින් ම බෝතික්කො, බෝල, බයිසිකල්, සෙල්ලම් කාර්, ට්‍රැක්ටර් පෙරළිගෙන එනවා. බැලුම් කෝටි ගණනක් අහසේ පියඹනවා. පැරෂූට්වලින් බෝතික්කො බසිනවා.

රුසියානු සෙල්ලම් බඩුවලින් පස්සේ අමෙරිකානු සෙල්ලම් බඩු එන්න පටන් ගත්තා. දැන් මුළු නගරය ම සෙල්ලම් බඩුවලින් පිරිලා.

ශේන්සා පඩි පෙළේ... සෙල්ලම් බඩු ඇ පස්සෙන්.... ශේන්සා සඳුළුවලේ.... සෙල්ලම් බඩු ඇ පස්සෙන් එනවා. බැරිම තැන ඇ වහළයට නැගලා හතික දම් පාට මල් පෙත්ත කඩලා විසි කරලා “මල් පෙත්තේ... මල් පෙත්තේ...” කවිය ගායනා කළා.
“සෙල්ලම් බඩු හතික ආපසු සාප්පුවලට යන්න ඕනෑ”

එතකොට සෙල්ලම් බඩු ඔක්කොම අතුරුදහන් වුණා. ශේන්යා මල දිහා බැලුවා ම තව තියෙන්නේ එකම එක මල් පෙත්තයි.
 “වෙච්ච දේ... පෙති හයක්ම නාස්ති වුණා කිසිම පලක් නැතිව. කමක් නෑ. ඉස්සරහට කල්පනාකාරි වෙනවා”
 ඉතින් ශේන්යා විදියට බැහැලා කල්පනා කර කර යනවා.

ශේන්යා දැක්කා ගේට්ටුව ළඟ හොඳ ලස්සන පිරිමි ළමයෙක් වාඩි වෙලා ඉන්නවා. ඔහුට තිබුණා නිල් පාට ප්‍රීතිමත් ශාන්ත විශාල ඇස්. ශේන්යාට හිතුණා ඔහුව දැන අඳුනගන්න. කිසිම බයක් සැකක් නැතිව ඔහු ළඟටම ගියා.

“ඔයාගෙ නම මොකක්ද?”

“විත්යා.. ඔයාගේ නම?”

“මගේ නම ශේන්යා..විත්යා එනවද මා එක්ක සෙල්ලම් කරන්න?”

“මට බැහැ. මම කොර වෙලා”

ශේන්යා දැක්කා ඔහුගේ පාදයේ තිබුණා ලොකු සපත්තුව.

“මට හරි දැකයි” ශේන්යා කිව්වා. “මම ඔයාට හරි කැමතියි. මට ඔයා එක්ක බොහොම කැමැත්තෙන් සෙල්ලම් කරන්න තිබුණානේ?”

“මමත් ඔයාට හුඟක් කැමතියි. මමත් ඔයා එක්ක සෙල්ලම් කරන්න බොහොම කැමතියි. නමුත් කණාගාටුයි. ඒක කරන්න මට බැහැ. මට කරන්න කිසිම දෙයක් නැහැ. මගේ මුළු ජීවිතේම මෙහෙමයි”

“හානේ විත්යා ඔයා මොනවද මේ කියන්නේ”

ශේන්යා තම සාක්කුවෙන් පුදුම හත්පෙති මල අරගත්තා.

බොහොම පරිස්සමින් මලේ අවසාන නිල් පාට පෙත්ත කඩලා මල් පෙත්ත තමාගේ ඉදිරියෙන් තියලා ඇඟිලි වලින් විසි කරලා හින් හඬින් ප්‍රීතියෙන් මෙහෙම කියන්න ගත්තා.

“මල් පෙත්තේ මල් පෙත්තේ
 උතුරු දෙසට දකුණු දෙසට
 බටහිරටත් නැගෙනහිරටත්
 ඉතිරි ඉතිරි මෙහෙම දෙසට
 කරකිලා ඇවිත් බිමට
 මා කියන දේ කරදෙන්
 මට විත්යා සනීප කරන්න ඕනෑ”

එතකොට ම චිත්තියා බංකුවෙන් නැගිටලා ශේන්සා සමග සෙල්ලම් කරන්න පටන් ගත්තා. ඔහු කොපමණ හොඳට දිව්වාද කියතොත් ශේන්සාට ඔහු අල්ලා ගන්නත් බැරුව ගියා.

The End.